

Sygn. akt I ACa 151/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 maja 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący :	SSA Roman Sugier
Sędziowie :	SA Anna Bohdziewicz (spr.) SO del. Aneta Pieczyrak-Pisulińska
Protokolant :	Magdalena Bezak

po rozpoznaniu w dniu 29 maja 2015 r. w Katowicach

na rozprawie

sprawy z powództwa Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.

przeciwko M. K.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego w Bielsku-Białej

z dnia 12 grudnia 2014 r., sygn. akt I C 381/14

1) oddala apelację;

2) zasądza od pozwanej na rzecz powoda 5 400 (pięć tysięcy czterysta) złotych z tytułu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt I ACa 151/15

UZASADNIENIE

Powód - Bank (...) S.A. w W. wystąpił z pozwem przeciwko pozwanej M. K. domagając się wydania nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym i nakazania jej zapłacenia kwoty 65.535,51 CHF wraz z odsetkami wynoszącymi 1,8-krotność wysokości odsetek ustawowych w stosunku rocznym, ale nie wyższymi aniżeli czterokrotność wysokości stopy kredytu lombardowego NBP liczonymi od kwoty 38.370,85 CHF od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty wraz z kosztami procesu, z zastrzeżeniem dla pozwanej prawa do powoływania się w toku postępowania egzekucyjnego na ograniczenie odpowiedzialności do nieruchomości położonej w Ł., objętej Kw nr (...) prowadzoną przez Sąd Rejonowy w Ż., obciążonej hipoteką zwykłą w wysokości 41.383 CHF oraz hipoteką umowną kaucyjną do wysokości 21.300

CHF. W uzasadnieniu podano, że poprzednik prawny powoda tj. Bank (...) S.A. zawarł w dniu 11.01.2006 r. z R. K. umowę kredytu konsolidacyjnego. Na zabezpieczenie spłaty kredytu R. K. i pozwana M. K. ustanowili na rzecz banku hipotekę zwykłą w wysokości 41.383 CHF oraz hipotekę umowną kaucyjną do wysokości 21.300 CHF. R. K. nie spłacał kredytu, dlatego umowa została wypowiedziana. Po uzyskaniu tytułu wykonawczego, powód wszczął postępowanie egzekucyjne i zajął nieruchomości w Ł. obj. Kw nr (...), obciążoną hipotekami. Wezwanie do zapłaty skierowane do pozwanej pozostało bezskuteczne, co skutkowało wniesieniem pozwu.

W sprawie został wydany nakaz zapłaty zgodnie z żądaniem pozwu, od którego pozwana wniosła sprzeciw. Pozwana domagała się oddalenia powództwa i zasądzenia zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu zarzuciła, że roszczenie jest bezpodstawne, a działanie powoda stanowi naruszenie art. 5 k.c.. Podała, że w dn. 14.09.2005 r. razem z mężem R. K. ustanowili rozdzielność majątkową i od tego czasu nie ma wiedzy o sposobie zarządzania przez męża jego majątkiem odrębnym; a dochodzona wierzytelność ma związek z działalnością gospodarczą jej męża. W związku z umową o rozdzielności majątkowej – jej udział w nieruchomości objętej kw nr (...) wynosi 1/2. Skoro umowa kredytowa została zawarta po zniesieniu wspólności majątkowej małżeńskiej, to ona nie powinna ponosić żadnej odpowiedzialności z tytułu niespłaconego kredytu, gdyż nieruchomość nie wchodziła w skład majątku dorobkowego. Dodatkowo wskazała, że przedmiotowa nieruchomość jest zabudowana, pozwana mieszka tam z dziećmi i w razie egzekucji pozostałaby bez dachu nad głową, gdyż nie dysponuje innym lokalem mieszkalnym. Zarzuciła, iż nie została poinformowana przez powoda o zawarciu umowy kredytu konsolidacyjnego przez męża, o jej wypowiedzeniu, ani o wszczęciu postępowania egzekucyjnego, nie wyraziła też zgody na zawarcie tej umowy. Z związku z przedstawionymi zarzutami i twierdzeniami pozwana domagała się udzielenia jej ochrony w oparciu o art. 5 k.c..

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 12 grudnia 2014 r. Sąd Okręgowy w Bielsku-Białej zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 65.535,51 CHF wraz z odsetkami wynoszącymi 1,8-krotność wysokości odsetek ustawowych w stosunku rocznym, ale nie wyższymi aniżeli 4-krotność wysokości stopy kredytu lombardowego NBP, liczonymi od kwoty 38.370,85 CHF od dnia 18 czerwca 2014 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 18.033 złotych z tytułu zwrotu kosztów procesu, z zastrzeżeniem dla pozwanej prawa do powoływania się w toku postępowania egzekucyjnego na ograniczenie odpowiedzialności do nieruchomości położonej w Ł., objętej KW Nr (...), prowadzonej przez Sąd Rejonowy w Ż., obciążonej hipoteką umowną zwykłą w wysokości 41.383 CHF i hipoteką umowną kaucyjną do wysokości 21.300 CHF. Opisany wyrok został wydany na tle następujących ustaleń faktycznych:

W dn. 11.06.2006 r. poprzednik prawny powoda tj. Bank (...) S. A. w K. zawarł z mężem pozwanej R. K. umowę kredytu konsolidacyjnego nr (...), opiekującego na kwotę 41.383 CHF na okres do 30.01.2026 r.. Jednym z zabezpieczeń spłaty kredytu były hipoteki: zwykła w wysokości 41.383 CHF z tytułu udzielonego kredytu i kaucyjna w wysokości 21.300CHF z tytułu odsetek umownych i kosztów kredytu, ustanowione na nieruchomości położonej w Ł. przy ul. (...). W dniu zawarcia umowy pozwana i R. K. złożyli osobne oświadczenia o ustanowieniu w/w hipotek na wskazanej nieruchomości, położonej w Ł. przy ul. (...), w celu zabezpieczenia spłaty kredytu konsolidacyjnego udzielonego mężowi pozwanej. Tego samego dnia datowany jest wniosek podpisany przez małżonków K. skierowany do Wydziału V Ksiąg Wieczystych Sądu Rejonowego w Ż. o wpis w/w hipotek. Pozwana złożyła również oświadczenie o poddaniu się egzekucji. Wcześniej, w dniu 12.12.2005 r. pozwana podpisała dla powoda na potrzeby kredytu dokument „informacja o nieruchomości osoby trzeciej proponowanej jako zabezpieczenie spłaty”. Nieruchomość położona w Ł. przy ul. (...) jest objęta księgą wieczystą nr (...), prowadzoną przez Sąd Rejonowy w Ż.. W dziale II księgi, jako właściciele, wpisani byli i są M. K. oraz R. K. we wspólności ustawowej małżeńskiej. W dziale IV wpisane są na rzecz powoda: hipoteka umowna zwykła w wysokości 41.383 CHF oraz hipoteka umowna kaucyjna w wysokości 21.300 CHF. Przed zawarciem umowy kredytowej, małżonkowie M. K. i R. K. w dniu 14.09.2005 r. zawarli umowę majątkową małżeńską, którą ustanowili rozdzielność majątkową. R. K. przestał spłacać raty kredytu i powód pismem dat. 30.04.2010 r. wypowiedział umowę kredytową, doręczając wypowiedzenie kredytobiorcy. W dniu 26.10.2010 r. powód wydał przeciwko R. K. bankowy tytuł egzekucyjny na kwotę 39.035,12 CHF, któremu postanowieniem z dnia 08.11.2010 r., sygn. akt I Co 5149/10, referendarz sądowy Sądu Rejonowego w Ż. nadał klauzulę wykonalności. W 2011 r. powód wszczął postępowanie egzekucyjne przeciwko R. K., które prowadził Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Ż., sygn. akt Km 355/11. Egzekucja skierowana była m.in. do przedmiotowej nieruchomości. Postępowanie to zostało

umorzone z powodu bezskuteczności. Pismami z 17.12.2012 r. i 23.05.2014 r. powód skierował do pozwanej wezwania do dobrowolnego spełnienia świadczenia. Pomimo otrzymania wezwań, pozwana nie zapłaciła powodowi żadnej kwoty. Na dzień 16.06.2014 r. zadłużenie z tytułu umowy kredytu konsolidacyjnego wynosiło łącznie 63.535,51 CHF, w tym kwota kapitału: 36.226.08 CHF oraz odsetki.

Przechodząc do rozważań prawnych Sąd pierwszej instancji na wstępie wyjaśnił, że zgodnie z art. 65 ustawy z dn. 06.07.1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (Dz. U. Nr 19, poz. 147 ze zm.) w celu zabezpieczenia oznaczonej wierzytelności można nieruchomości obciążyć prawem, na mocy którego wierzyciel może dochodzić zaspokojenia z nieruchomości, bez względu na to czyją stała się własnością i z pierwszeństwem przed wierzycielami osobistymi właściciela nieruchomości. Część ułamkowa także może być obciążona hipoteką, jeżeli stanowi udział współwłaściciela. Wskazano, że pozwana jest dłużnikiem rzeczowym powoda jako współwłaściciel nieruchomości położonej w Ł. przy ul. (...), gdyż w sposób ważny i skuteczny prawnie złożyła oświadczenie o ustanowieniu hipotek w celu zabezpieczenia kredytu konsolidacyjnego udzielonego przez poprzednika prawnego powoda mężowi pozwanej - R. K.. Sąd Okręgowy uznał, że argumenty podniesione w sprzeciwie nie mogły wywołać zamierzonego skutku. Okoliczność, że pozwana i jej mąż uprzednio zawarli umowę o wprowadzeniu rozdzielności majątkowej, jest dla sprawy obojętna, ponieważ i tak oboje pozostają współwłaścicielami przedmiotowej nieruchomości, a nadto w świetle regulacji art. 3 ust.1 ustawy o księgach wieczystych i hipotece, domniemywa się, że prawo ujawnione w księdze wieczystej jest wpisane zgodnie z rzeczywistym stanem prawnym. Za niewiarygodne zostało uznane twierdzenie pozwanej, iż nie wiedziała o zawarciu przez męża umowy kredytu konsolidacyjnego. W rażącej sprzeczności z takim twierdzeniem pozwanej stoją dokumenty złożone przez powoda, takie jak „informacja o nieruchomości osoby trzeciej proponowanej jako zabezpieczenie spłaty” z 12.12.2005 r., oświadczenie o ustanowieniu hipoteki, wniosek skierowany do sądu o wpisanie hipoteki, oświadczenie o poddaniu się egzekucji. W dalszej kolejności wskazano, iż okoliczność objęcia hipoteką nieruchomości, będącej miejscem zamieszkiwania pozwanej i jej dzieci, nie może być poczytana jako uwalniająca ją od odpowiedzialności rzeczowej. Ustanowienie hipoteki na zabezpieczenie wierzytelności przysługującej innemu podmiotowi zawsze łączy się z ryzykiem i dochodzenie przez wierzyciela zaspokojenia z nieruchomości nie może być oceniane jako nadużycie prawa podmiotowego określone w art. 5 k.c.. Sąd Okręgowy zwrócił uwagę, że już w 2010 r. bank uzyskał tytuł wykonawczy przeciwko R. K. i wszczął przeciwko niemu postępowanie egzekucyjne, zakończone umorzeniem wobec bezskuteczności egzekucji. Postanowienie o umorzeniu zostało wydane 30.06.2014 r.. Pierwsze wezwanie pozwanej do spełnienia świadczenia było datowane 17.12.2012 r. i najpóźniej z jego doręczeniem pozwana dowiedziała się o swojej sytuacji jako dłużnika rzeczowego. Drugie wezwanie było datowane 23.05.2014 r., a więc w czasie było kiedy jasne, że wierzyciel nie uzyska zaspokojenia w postępowaniu egzekucyjnym prowadzonym przeciwko kredytobiorcy. W tym stanie rzeczy powód skierował pozew przeciwko pozwanej, dążąc do uzyskania tytułu wykonawczego, który pozwoli na przynajmniej częściowe zaspokojenie wierzytelności.

Wniosek o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka R. K. został oddalony przez Sąd Okręgowy jako nieprzydatny w aspekcie art. 227 k.p.c., gdyż został powołany częściowo na okoliczności niemające istotnego znaczenia w sprawie, a po części na okoliczności, które wynikały z dokumentów. Wskazanych przyczyn Sąd pierwszej instancji uznał powództwo za uzasadnione. Zastrzeżenie o ograniczeniu odpowiedzialności pozwanej zamieszczono w wyroku na podstawie art. 319 k.p.c.. O kosztach procesu rozstrzygnięto zgodnie z regułą wyrażoną w art. 98 §1 k.p.c..

Powyższy wyrok Sądu Okręgowego został w całości zaskarżony przez powódkę, która zarzuciła naruszenie przepisów postępowania, a to art. 217 § 1 k.p.c. i art. 227 k.p.c. przez oddalenie wniosków dowodowych strony pozwanej tj. wniosku o przesłuchanie w charakterze świadka R. K., a także przesłuchania pozwanej, w sytuacji gdy okoliczności, na które powyższe wnioski dowodowe zostały zgłoszone są okolicznościami istotnymi dla sprawy. Ponadto apelująca podniosła zarzut przedawnienia roszczeń powoda w całości. Podniosła, iż wobec wypowiedzenia umowy kredytu pismem z dnia 30 kwietnia 2010 r. od tej daty roszczenie stało się wymagalne i od tej daty należy liczyć upływ terminu przedawnienia, wynoszący 3 lata. Ponadto stanęła na stanowisku, że nie ma podstaw do przyjęcia dłuższego (10-letniego) okresu przedawnienia liczonego w związku z wystawieniem bankowego tytułu egzekucyjnego i zaopatrzenia go w klauzulę wykonalności, gdyż rozszerzenie skutku z art. 125 k.c. na bankowe tytuły egzekucyjne opatrzone klauzulą

wykonalności nie znajduje uzasadnienia, gdyż nie są to prawomocne orzeczenia stwierdzające roszczenia. Apelująca powołała także okoliczności mające świadczyć, iż podniesienie przez nią zarzutu przedawnienia roszczeń powoda nie stanowi nadużycia prawa w rozumieniu art. 5 k.c.. W związku z postawionymi zarzutami pozwana wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa w całości ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

Powód wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja pozwanej koncentruje się wokół dwóch kwestii: stawiając zarzut naruszenia prawa procesowego zmierza do podważenia ustaleń faktycznych, a nadto został w niej zawarty zarzut przedawnienia, który nie był wcześniej podnoszony. W związku z tym Sąd pierwszej instancji rozpoznał sprawę merytorycznie, czyniąc ustalenia pozwalające na dokonanie oceny zasadności żądania powoda, który skierował swoje roszczenia do pozwanej, jako osoby zobowiązanej z tytułu ustanowienia hipotek zabezpieczających wierzytelność przysługującą powodowi. Natomiast skuteczne podniesienie zarzutu przedawnienia byłoby wystarczające do oddalenia powództwa bez potrzeby ustalenia, czy zachodzą wszystkie inne przesłanki prawnomaterialne uzasadniające jego uwzględnienie. W razie podniesienia zarzutu przedawnienia badanie tych przesłanek staje się bowiem zbędne (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 17 lutego 2006 r., III CZP 84/05, OSNC 2006/7-8/114). Wobec tego na obecnym etapie w pierwszej kolejności należy rozważyć skuteczność podniesionego przez pozwaną zarzutu przedawnienia w okolicznościach rozpoznawanej sprawy. Nie ulega wątpliwości, że wierzytelność przysługująca powodowi została zabezpieczona hipotekami (zwykłą i kaucyjną) obciążającymi nieruchomości, której pozwana jest współwłaścicielem. Hipoteka umowna zwykła w wysokości 41.383 CHF została ustanowiona w celu zabezpieczenia kapitału kredytu konsolidacyjnego zaciągniętego przez męża pozwanej. Z kolei hipoteka kaucyjna do wysokości 21.300 CHF została ustanowiona w celu zabezpieczenia odsetek i kosztów wynikających z zawartej umowy kredytowej. Hipoteki zostały wpisane w księdze wieczystej w styczniu 2006 r.. Do akt sprawy złożono oświadczenie podpisane przez pozwaną i jej męża o ustanowieniu hipoteki umownej zwykłej i kaucyjnej w celu zabezpieczenia wierzytelności banku wynikających z umowy kredytowej zawartej z R. K. (k. 113 akt). Pozwana otrzymała także oświadczenie kredytodawcy stanowiące podstawę wpisu do ksiąg wieczystych (k. 114 akt). Nie może zatem budzić wątpliwości, że pozwana stała się dłużnikiem rzeczowym. Hipoteki zostały ustanowione przed wejściem w życie ustawy z dnia 26 czerwca 2009 r. zmieniającej ustawę o księgach wieczystych i hipotece oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 131 z 2009 r., poz. 1075). Przywołana ustawa zmieniająca weszła w życie 20 lutego 2011 r.. W stanie prawnym obowiązującym od dnia 20 lutego 2011 r., tak jak poprzednio, zgodnie z art. 77 u.k.w.h. przedawnienie wierzytelności zabezpieczonej hipoteką pociąga za sobą tylko skutki w sferze obligacyjnej. Nie pozbawia natomiast wierzyciela hipotecznego uprawnienia do zaspokojenia się z nieruchomości, co oznacza, że właścicielowi nieruchomości obciążonej nie przysługuje zarzut przedawnienia, i to niezależnie od tego, czy jest też dłużnikiem osobistym, czy tylko rzeczowym. Odpowiedzialność rzeczowa jest wyłączna i wzmacnia pozycję prawną wierzyciela hipotecznego w stosunku do właściciela obciążonej nieruchomości. W konsekwencji tego, nawet gdyby roszczenie uległo przedawnieniu, to pozwanej jako dłużnikowi rzeczowemu nie przysługiwałaby możliwość obrony przed zaspokojeniem roszczenia wierzyciela z powołaniem na zarzut przedawnienia. Wprowadzona z dniem 20 lutego 2011 r. zmiana art. 77 u.k.w.h. polega na wyłączeniu skutków przedawnienia odnośnie do roszczeń o świadczenia uboczne. Przed tym dniem skutki te nie rozciągały się tylko na odsetki, których po upływie terminu przedawnienia wierzyciel hipoteczny nie mógł przymusowo uzyskać. Zmiana ta jest konsekwencją zmiany art. 69 u.k.w.h., według którego hipoteka zabezpiecza mieszczące się w sumie hipoteki roszczenia o odsetki oraz o przyznane koszty postępowania, a także inne roszczenia o świadczenia uboczne, jeżeli zostały wymienione w dokumencie stanowiącym podstawę wpisu hipoteki do księgi wieczystej. Jednocześnie należy wyjaśnić, że zgodnie z art. 104 u.k.w.h., sprzed uchylenia, hipoteka kaucyjna w granicach najwyższej sumy określonej we wpisie zabezpieczała także roszczenia o odsetki i koszty postępowania. Jak długo hipoteka kaucyjna figuruje w księdze wieczystej, wierzyciel może liczyć na ich zaspokojenie z nieruchomości. Należy zwrócić też uwagę, że art. 104 u.k.w.h., sprzed uchylenia, jako przepis szczególny odnoszący się do hipoteki kaucyjnej, wyłączał w tym zakresie zastosowanie art. 77 zd. 2 u.k.w.h., w wersji sprzed nowelizacji, odnoszącego się do hipoteki w ogólności. Zatem w

okolicznościach sprawy pozwana nie może też bronić się zarzutem przedawnienia przeciwko wyegzekwowaniu odsetek i kosztów, bowiem zostały one zabezpieczone hipoteką kaucyjną. Wierzyciel może uzyskać z tego tytułu zaspokojenie do wysokości najwyższej sumy określonej we wpisie hipoteki kaucyjnej. Podsumowując powyższe rozważania należy wskazać, iż pozwanej, jako dłużnicze rzeczowej, nie służy skuteczny zarzut przedawnienia roszczeń z uwagi na dochodzenie przez powoda wierzytelności zabezpieczonych hipotekami. Z tej przyczyny zbędne jest odnoszenie się do takich kwestii przedstawionych w apelacji jak ustalenie daty, od jakiej biegnie termin przedawnienia oraz jego długość (art. 118 k.c. w zw. z art. 120 k.c.). Podobnie nie ma potrzeby rozważania, czy i w związku ewentualnie z jakim zdarzeniem doszło do przerwania terminu przedawnienia (art. 123 k.c.). Zarzutu przedawnienia nie jest skuteczny, dlatego też nie ma potrzeby dokonywania oceny, czy jego podniesienie nie stanowiło nadużycia prawa w rozumieniu art. 5 k.c..

Przechodząc w następnej kolejności do zawartych w apelacji zarzutów zmierzających do podważenia dokonanych ustaleń, należy stwierdzić, że ustalenia faktyczne poczynione w sprawie były wystarczające dla oceny zasadności żądania powoda. Okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy w całości wynikały z dokumentów złożonych do akt. Nie było zatem uzasadnionych podstaw do uzupełnienia tego materiału przez przesłuchanie w charakterze świadka męża pozwanej, ani też przeprowadzenie uzupełniającego dowodu z przesłuchania pozwanej. Trafnie też zauważył Sąd pierwszej instancji, że twierdzenia pozwanej w części pozostawały w sprzeczności z treścią dokumentów. Wobec tego chybiony jest zarzut naruszenia art. 217 § 1 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c.. Ustalenia poczynione przez Sąd Okręgowy, stanowiące wynik trafnej oceny dowodów, zasługują na podzielenie, co czyni zbędnym ich powielanie.

Ocena prawna Sądu pierwszej instancji również jest prawidłowa. Z dokonanych ustaleń został wyciągnięty słuszny wniosek o zasadność roszczeń powoda, co skutkowało uwzględnieniem powództwa. Jak już wyżej wskazano, pozwana jest dłużnikiem rzeczowym w związku z ustanowionymi zabezpieczeniami w postaci hipotek obciążających nieruchomości, której jest współwłaścicielką. W sprawie nie mógł również odnieść oczekiwanego skutku zarzut naruszenia przez powoda prawa podmiotowego i w związku z tym żądanie udzielenia pozwanej ochrony w oparciu o art. 5 k.c.. Okoliczność, że obciążona nieruchomość stanowi lokal mieszkalny, w którym mieszka pozwana wraz z rodziną, nie świadczy o nadużyciu prawa przez powoda, który domaga się zaspokojenia wierzytelności zabezpieczonej na tej nieruchomości. Pozwana przed udzieleniem zabezpieczenia powinna była starannie wyważyć konsekwencje tej czynności zarówno w sferze majątkowej, jak i pod kątem własnych dobrze pojętych interesów, zaspokojenia potrzeb rodziny.

W sposób prawidłowy dokonano także w wyroku zastrzeżenia pozwanej, jako dłużnicze rzeczowej, prawa do powoływania się w toku postępowania egzekucyjnego na ograniczenie odpowiedzialności do nieruchomości oraz wysokości hipotek (art. 319 k.p.c.).

Mając powyższe rozważania na względzie apelację pozwanej, jako niezasadną, oddalono w oparciu o art. 385 k.p.c.. O kosztach postępowania apelacyjnego rozstrzygnięto zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy, na podstawie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c.. Podkreślenia wymaga, iż zgodnie z art. 108 u.o.k.s. zwolnienie od kosztów sądowych nie zwalania strony od obowiązku zwrotu kosztów procesu przeciwnikowi.

SSO del. Aneta Pieczyrak-Pisulińska SSA Roman Sugier SSA Anna Bohdziewicz